

[Riishøj]

danske samfund mindskes, at vi simpelt hen får et udenrigsministerium, der står mindst lige så meget i kontakt med befolkningen, som det står i kontakt med forskellige instanser i udlandet. Det ser vi heller ikke at dette forslag lægger op til.

Ud over at vi meget gerne ser udenrigsministeriet opdelt og den udenrigsøkonomiske funktion udskilt, kunne vi også anbefale, at man på en eller anden måde får omformet Danidas rolle. Jeg skal ikke her sige helt nøjagtigt hvordan, men jeg ved, at den u-landsrettede del af udenrigstjenesten i Sverige og visse andre lande fungerer mere uafhængigt og ikke så afhængigt som herhjemme af det, vi kan kalde karrierediplomater – det lyder måske grimt, men så kan man sige diplomater – der går mellem de forskellige tjenester og rokerer hele tiden, og som altså ikke får den fornødne indsigt i så svært et område, som u-landsområdet er, hvilket vi jo har fået et levende indtryk af i den fjernsynsudsendelse – nu har der været en fjernsynsudsendelse igen, hr. Arentoft – der hed »Udvikling«.

Alle de problemer kan ikke klares gennem en administrativ omlægning, men nogle af dem kunne måske nok om ikke overvindes så undgås, hvis man overvejede at opbygge u-landstjenesten på en mere hensigtsmæssig måde. Det vil vi i hvert fald meget gerne arbejde positivt for, hvis der kommer forslag af den type.

Men vi ser altså ikke i dette lovforslag en udvikling i retning af den afbureaukratisering og den folkelighed, som vi synes kunne være en god ting i udenrigstjenesten, som jeg har opfattelsen af er et meget fjernt objekt for den gennemsnitlige dansker.

Arentoft (FP):

Lige siden fremskridtspartiet kom i folketinget i december 1973, er vi kommet med mange forskellige forslag, som i de fleste tilfælde er blevet nedgjort. Mange af vores forslag er gået ud på, at vi ville skære ned på de offentlige udgifter for at skabe skattelettelser og dermed gang i hjulene.

Så er det jo ganske interessant at se nu efter godt ni år, hvor mange af de ting, som vi har startet, der nu bliver taget op af andre partier, specielt i øjeblikket regeringspartierne, og så bliver gennemført. Det er dejligt,

det er godt at se, og det er det, det drejer sig om: det er sagen og ikke, om det er det ene eller det andet parti, der til landets gavn får gennemført nogle ting.

Et af de tunge områder, også i økonomisk retning, er udenrigstjenesten og udenrigsministeriet. Vi har peget på forskellige nye veje at gå her. Vi mener, at den store ambassade-repræsentation er alt for dyr og slet ikke tidssvarende. Man havde brug for at sende ambassadører ud, dengang man sejlede rundt i verden i sejlskibe. I dag kan man flyve fra den ene ende af verden til den anden på et døgn eller to. Derfor er der slet ingen grund til at have de store repræsentationer derude.

Vi kunne godt lukke en masse af ambassaderne, på den måde som de eksisterer i dag, men på den anden side er det rigtigt, at vi har repræsentationer derude af hensyn til erhvervslivet, kontakter osv. Men det mener vi at man gør meget, meget bedre ved konsulter, og derfor er det den vej, man skal gå på det område, der hovedsagelig står om i kapitel 2.

Jeg har tidligere på dagen nævnt, at jeg var i FN i 1980, og en af de ting, som jeg blev gjort opmærksom på, lige så snart jeg kom derover, var det hvide hus, som præsident Amin havde bygget til Ugandas FN-repræsentation. Det skulle være så stort, at han kunne stå og se ned på amerikanerne. Det var på et tidspunkt, hvor man gav u-lands-hjælp til Uganda. Altså har man for u-lands- penge bygget sådan et enormt palads, for at det skulle stå som et monument for en bestemt person. På den måde drives hele det diplomatiske liv højere og højere op, og de fattige u-lande vil ikke stå tilbage. De har lige så store repræsentationer, de holder lige så mange receptioner osv., og dér er vi med til at presse niveauet op, og dér mener vi der skal sættes ind.

Vi mener også, at det, vi har behov for, er repræsentanter for erhvervslivet ude i den store verden. Vi mener, at den rigtige vej at gå er, at erhvervslivet i meget højere grad betaler, hvis vi fortsat skal have ambassader derude, og at det er erhvervsfolk, vi sender ud. Det er meget godt, at vi sender handels-attacheer ud, men de hører til i ambassaden, mange af dem er måske ikke engang praktikere. Det, vi har brug for, er praktikere.